

Thea Lake

Hirviö

Viimeinen Kichigai Kuningatar 1

Kansikuva: Sonja Oja

© 2016 Thea Lake

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-339-315-8

Haluan ensin kiittää Sonjaa, Hannaa ja Pasia jotka kaikki auttoivat minua toteuttamaan unelmani ja tekemään epämääräisestä tekstistäni kirjan. Se kuinka sujuvasti voit lukea seuraavat 653 sivua on puhtaasti Hannan suuren avun tulos, omalla lukihäiriölläni tulos olisi ollut paljon pilkuttomampi, yhdyssanattomampi ja ilman tupla konsonantteja. Pasi tarkisti takatekstin ja Sonja onnistui tekemään Lunasta paremman kuvan kanteen kuin päässäni olin ajatellut!

Kiitos, kiitos, kiitos!!!

Anneli K:lle:

Kiitos kun olet auttanut minua tajuamaan edes jotain elämästäni! Tämä tarina syntyi pitkälti keskustelujemme aiheuttamien tunteiden ja siitä välillä seuranneen armottoman ketutuksen myötä!

Vanhemmilleni:

Älkää huoliko, te ette yllä lähellekään tämän kirjan vanhempien sekopäisyyttä vaikka vähän hulluja olettekin ;). Rakastan teitä ja kiitos kun olette antaneet minun jo nuorena eksyä Fantasian maailmaan!

Isovanhemmilleni:

Kiitos kun olette aina rakastaneet ja tukeneet minua! Olette aina olleet valmiita auttamaan ja kuuntelemaan, sekä olleet maailman parhaita isovanhempia! Rakastan teitä kaikkia!

"Tiedän, että sinun pitää olla koko ajan lähellä, mutta voitko pysyä kuitenkin hieman kauempana?" kysyin vaivaantuneena melkein kantapäilläni seisovalta urokselta. Yllättäen oli isän loistava idea, että tarvitsin henkivartijan. Itse uskoin muiden tarvitsevan henkivartijaa kun olin paikalla. Joka tapauksessa valtavan kokoinen, tappava, koulutettu ihmissusi uros siirtyi muutaman askeleen kauemmas.

Kohotin kulmaani.

"Vähän kauemmas..."

"Rouva..." uros aloitti, mutta sähähdin kiukkuisena ja hän peruutti vaistomaisesti.

Minulla oli oikeasti todella hyvä itsehillintä, mutta uusi henkivartijani ei sitä tiennyt. Meikäläiset olivat yleensä nuorina hyvin vaarallisia ja hyvin räjähdys herkkiä. Se oli luultavasti osa syy siihen, että olimme melkein kuolleet sukupuuttoon. Se oli myös syy siihen, kun edes väläytin silmiäni tai sähähdin, kaikki jolla oli järkeä, perääntyivät. Kukaan ei halunnut kohdata hirviötä. Paitsi isäni. Hänestä oli söpöä kun suutuin ja muutuin. Toisaalta hän oli samaa lajia ja ehkä hän oli ajan kuluksen rikkonut oman isänsä kanssa ruokasalin ja ajanut henkilökunnan pakosalle turvakellariin. Me ainakin saimme isän kanssa henkilökunnan usein pakenemaan ruokasalipainin aikana ja isä oli aina yhtä hyvällä tuulella sen jälkeen. Hän oli kyllä oikeassa siinä, että se auttoi minua hallitsemaan kiukkua, muuttumista ja hirviötä. Menetin enää harvoin hirviöni hallintaa. Niin kävi vain, jos joku sai minut todella suuttumaan ja isä teki parhaansa suuttuttaakseen minut mahdollisimman usein.

Hän oli ilmoittanut minut friikki kouluun vaikka totuus oli, että olin liian friikki tänne. Koulun oppilaat olivat ihmissusia, muodonmuuttajia ja erirotuisia haltijoita sekä nyt yksi kichigai, minä. Rotumme nimi oli muunnos japaninkielisestä sanasta, joka tarkoitti kuuhullua. Kuuhullu oli viittaus ihmissusiin, vaikkei kumpikaan lajeista muuttunut täydenkuun aikaan. Eikä minun rodullani ollut mitään tekemistä ihmissusien kanssa sillä emme näyttäneet muuttuessamme samalta.

Ihmissusi näytti nimensä mukaan sudelta. Isolta sudelta, mutta sudelta. Minä näytin muuttuessani...hirviöltä, mutta ehkä japanin kielessä ei ollut sanaa sekopäähirviölle. En tietenkään ollut nähnyt itseäni muuttuessa, mutta isäni oli muuttuessaan kolme ja puolimetriä takkuista turkkia ja lihaksia. Hänen kuonossaan oli kaksi riviä raateluhampaita rinnakkain, aivan kuin normaalilla yhdellä rivillä ei saisi tarpeeksi tuhoa aikaan. Isällä oli myös "pienet" sapelihampaat, jotka kasvoivat hieman ulospäin suusta ja mahdollistivat kiukun kohteen satuttamisen ilman, että tarvitsi vaivautua avaamaan leukoja.

Marssin sisälle uuteen kouluuni ja vilkaisin ympärilleni nähden ensimmäisenä kolme vihreää haltiaa. He nauroivat yhdessä ja kaivelivat yhden reppua. Seuraavaksi näin ryhmän ihmissusia. Sitten olivat muodonmuuttajat ja taas haltioita. Pystyin tunnistamaan lajin hajun perusteella. Siksi tiesin heti, oliko kyse muodonmuuttajasta vai ihmissudesta. Haltiat yleensä tunnisti, jos oli silmät päässä. Heissä oli jokin aina vinksallaan. Pari haltiaa näytti muuten normaaleilta, mutta yhden kampa oli tehty lehdistä. En ollut varma kasvoivatko lehdet pojan päästä. Hänen vieressään oleva tyttö söi keppiä kuin suklaa patukkaa.

"Kävitkö sinä tätä koulua?" kysyin katsomatta taakseni.

"Kyllä, rouva."

"Älä kutsu minua rouvaksi. Nimeni on Luna." Tunsin oloni vaivaantuneeksi, kun hän rouvitteli minua. "Ovatko lajit aina vain keskenään?" Minua alkoi nimittäin epäilyttää, että isäni loistoideassa oli taas yksi ongelma. Hän oli markkinoinut koulu ideaansa sillä, että saisin ikäistäni seuraa ja ystäviä. En kyllä hetkeäkään uskonut saavani ystäviä, sillä tuskin kukaan halusi hengaila tyyppin kanssa, joka saattoi suuttuessaan repiä lähes minkä tahansa olennon kahdensadan gramman paloihin.

"Yleensä..." uros totesi välttelevästi. Ehkä hän oli tajunnut jo aiemmin isäni suunnitelman heikkoudet.

"Hienoa..." mutisin lähinnä itsekseni. "Saan istua yksin roskisten vieressä aivan kuin amerikkalaisissa teini elokuvissa." Ei sillä, että olisin nähnyt kovinkaan montaa elokuvaa. Isäni yritti pitää tietoni ihmisistä minimissään.

"Ette te yksin istu." Niin, koska isäni maksoi, että uros istuisi kanssani. Maksettu seuralainen ei kuitenkaan ollut se, mikä oli ollut mielessäni.

"Älä teitittele minua, muut tuijottavat." Tunsin oloni sirkuseläimeksi. Yksikin susipoika tuijotti minua niin tiiviisti, ettei hän edes huomannut kaatavansa kädessään olevasta pullosta juomaa lattialle. Minulla oli tosin sellainen tunne etteivät muut oppilaat lopettaisi tuijottamista, vaikkei minua teitittelisikään varjoani leikkivä jättiläinen.

Menin luokkaan, jonka numero oli 666. Kuinka sopivaa, ainakin se olisi helppo muistaa.

"Sinä jäät tähän", ilmoitin minua seuraavalle urokselle ja onneksi hän jäi luokan seinustalle ilman suurempia väittelyitä. En halunnut järjestää mitään kohtausta hänen kanssaan ja vetää entisestään huomiota itseeni.

"Uusi narttu!" Yksi haltiapoika hihkaisi ja heitti minua jollain. Vaistomaisesti nostin käteni ja nappasin kiinni pallon, joka oli kova kuin kivi ja olisi sattunut osuessaan. Se olisi myös saattanut käynnistää hirviön esiin tulon ja silloin koulussa olisi yksi tai useampi haltia vähemmän. Pojan ajattelemattomuus sai minut suuttumaan.

"Sinä et halua heittää minua pallolla..." Silmäni taisivat muuttua, koska poika säpsähti. Tai sitten hän säpsähti sitä, että murskasin pallon kädessäni kuin keksin.

"Luna..." henkivartijani sanoi rauhallisesti ja ilmestyi eteeni peittäen hengellään leikkivän haltian näkyvistä. Rohkea veto ottaen huomioon, etten itsekään ollut varma, olinko räjähtämässä. Katsoin häntä silmiin ja uros käänsi oman katseensa niin, ettei katsonut minua suoraan.

"Käskin sinun jäädä seinän viereen!" ärähdin kiukkuni kuohahtaessa uudestaan. Ehkei itsehillintäni ollutkaan niin hyvä kuin kuvittelin. Varsinkaan tilanteessa, joka jännitti minua kamalasti. Tunsin pienimpien muutosten käynnistyvän; silmät, karvan kasvu, kynnet. Suljin silmäni ja keskityin hengitykseen. Rauhallinen hengittäminen auttoi minua hillitsemään itseäni ja rauhoittumaan, vaikka oloni olisikin kaikkea muuta kuin rauhallinen. Kun kaikki tuntui normaalilta, avasin silmäni ja katsoin urokseen, joka edelleen seisoi edessäni.

"Olen kunnossa." Istuin vapaana olevaan tuoliin vierelläni välittämättä tuijotuksesta.

Opettaja saapui juuri silloin ja hän oli vanhan näköinen haltiamies, joten hän oli oikeasti vanha. Haltiat näyttivät vanhoilta vasta, kun olivat eläneet monia tuhansia vuosia. Tai niin isä oli minulle opettanut. Vanha mies katsoi minuun.

"Sinä olet varmaan Luna? Olet ensimmäinen kichigai koulussamme. Olen kuitenkin tavannut vanhempasi vuosia sitten. Tunsin myös isäsi isän isoisän. Älykäs uros, hallitsi hyvin eläintä sisällään." Hän paljasti minusta luokkatovereilleni enemmän kuin olisin halunnut jakaa, vaikka oletinkin kaikkien tietävän jo mikä olin. Nyökkäsin, kun en keksinyt mitä minun pitäisi sanoa hänen toteamukseensa.

"Kuinka hyvä itsehillintä sinulla on?" Miehen suora kysymys sai minut säpsähtämään, koska oli hyvin epäkohteliasta kysyä tuota meikäläisiltä.

Henkivartijani alkoi murista. "Hän on täällä oppilas, mutta hän on myös silti kuningatar." Mulkaisin häntä.

"En ole kuningatar..." Totesin lähinnä luokkatovereilleni. Ainakaan en halunnut olla. Ja jos jokin sai minut näkemään punaista, niin se oli "kuningatar" -aihe.

"Olen aika hyvä hillitsemään itseäni." Opettaja nyökkäsi eikä hänen ilmeensä edes värähtänyt vaikka ihmissusi uros käyttäytyi uhkaavasti häntä kohtaan.

"Sepä hyvä, nämä pösilöt tulevat ärsyttämään sinua", opettaja tokaisi osoittaen samaa haltiaryhmää, jossa oli myös minua pallolla heittänyt poika. Nyt opettaja tuijotti haltioita.

"Osaako joku teistä hölmöistä kertoa lajipiirteitä kichigaista?" Hän istui tuolille pöytänsä taakse kuin ei edes odottaisi saavansa mitään vastausta. Enkä tiennyt, oliko opettajalla oikeasti lupa haukkua oppilaita ja jos oli, niin miksi hän vaikutti ärtyneeltä haltioille vaikka itse oli sellainen.

"En ole koskaan edes kuullut kichigaista. Hänen silmänsä muuttivat väriä kuten ihmissudella." Yksi haltioista lopulta totesi.

"Tietääkö teistä kukaan?" opettaja kysyi.

Nostin käteni ylös, samoin kolme ihmissutta. Muodonmuuttajat näyttivät olevan yhtä pihalla kuin haltiat. Olin yllättynyt. Luulin, että kaikki tietäisivät mikä olen ja nyt selvisi, etteivät he olleet edes kuulleet lajistani.

"Tom", opettaja antoi vastausvuoron ja laskimme kätemme alas. Ihmissusi poika rykäisi: "Isoisäni kertoi meille kauhutarinoita kichigaista... Yksi kichigai pystyi tappamaan kylällisen ihmissusia ja ne näyttävät ihmisiltä, mutta eivät pysty muuttuessaan hillitsemään itseään." Tomin toteamus sai leukani lokahtamaan auki. Nyt kaikki katsoivat minuun.

"Kuinka hän pääsi kouluun?" yksi haltioista kysyi. Opettaja huokaisi ja huokaisu kuulosti pahasti sanalta: "idiotit". Nyt opettajakin katsoi minuun.

"Haluatko kertoa itse?" En olisi koskaan uskonut sanovani tätä:

"Haluun." He pitivät minua vielä pahempana hirviönä kuin minä pidin itseäni. Eivätkä edes ihmissudet tienneet lajistani mitään vaikka olimme tekemisissä ihmissusien kanssa. Henkilökuntamme oli ihmissusia ja tiesin isän vierailevan usein erilaumoissa "edustus tehtävissä".

"Me synnymme tällaisina, kuten tekin synnytte sellaisina kuin olette. Meidän on vaikea hallita muutosta ja olentoa joksi muutumme, mutta pystymme siihen kuitenkin kun harjoittelemme. On totta, että lajimme pystyy tappamaan laumallisen ihmissusia, haltioita tai ihmisiä. Oikeastaan pystymme tappamaan lähes mitä vain ja meitä on vaikea tappaa, jos emme suostu itse tapettavaksi."

"Miksi suostuisitte tapettavaksi?" eräs haltia kysyi ihmeissään. Katsoin pöytää haluamatta nähdä muiden uteliaita katseita. Minua inhotti se, että keskustelu oli päätynyt tähän aiheeseen.

"Me olemme... herkkiä." En keksinyt parempaakaan ilmaisua sille.

"Herkkiä?" yksi poika kysyi huvittuneena enkä voinut enää jatkaa.

"Varsinkin naaraat ovat taipuvaisia itsemurhiin, koska pennut syntyvät usein kuolleina. Kun naaras tappaa itsensä, hänen uroksensa tappaa itsensä, koska ei voi elää surun kanssa kuten ei naaraskaan voinut elää omansa kanssa." Opettaja kuulosti nyt myötätuntoiselta. Hän siis tiesi emostani.

"Tarina, jonka olet kuullut isoisältäsi, on tosipohjainen", opettaja totesi äkisti Tom-nimiselle ihmissudelle, "tunsin sen kichigainin, joka tappoi kylällisen ihmissusia." Minäkin tunsin tarinan, sillä se uros oli sukua minulle. Vaikkakin meitä oli niin vähän, että olimme luultavasti kaikki sukua toisillemme.

"Hänen pentunsa tapettiin ja hänen naaraansa tappoi itsenä surusta. Uros menetti itsehillintänsä ja hirviö tappoi hänen puolestaan kaiken mikä liikkui siinä laumassa. Me emme tapa syödäksemme, me tapamme koska nautimme siitä." Oikeastaan me emme nauttineet tappamisesta vaan meissä asuva hirviö.

"Eli olet itsetuhoinen raivohullu?" yksi muodonmuuttaja kysyi.

"Kokolailla." Selitys oli hyvin yksipuolinen. Emme me kaikki olleet itsetuhoisia, muuten isäni olisi tappanut itsensä kun äiti tappoi itsensä. Äiti tappoi itsensä ilman mitään näkyvää syytä, ja olin kuullut hänen pettäneen isää ihmissuden kanssa. Joten ainakin minun perheeni oli päässyt yli puolisojen välisestä 'kuolemaan asti' kestävästä suhteesta.

"Tunnetko monta itsesi kaltaista?" eräs haltioista kysyi.

"Isäni. En ole koskaan tavannut muita." Ilmeisesti opettaja sai tarpeekseen keskustelusta, koska hän nousi ylös ja alkoi piirtämään matematiikan kaavoja. Olin kiitollinen, että huomio pikku hiljaa siirtyi pois minusta.

Seuraavat tunnit olivat aivan yhtä hirveitä kuin ensimmäinen, koska joka tunnilla oli eri opettaja sekä eri oppilaat. Onneksi kaikki opettajat eivät edes tienneet mikä olin. Yhdellä tunnilla minut määrättiin identtisten haltia kaksosten kanssa samaan ryhmään.

"Sinä olet se kichigai?" he kysyivät hiljaa yhteen ääneen. Nyökkäsin katsomatta heihin.

"Osaatko hallita hirviötäsi?" toinen kysyi. Katsahdin heihin yllättyneenä, koska he olivat ensimmäiset, jotka vaikuttivat tietävän jotain lajistani.

"Yleensä osaan. Saatan muuttua, mutta yleensä se olen silti minä." Toinen kaksosista hymyili vaikuttuneena, toinen näytti uteliaalta.

"Saanko kysyä, kuinka olet oppinut hallitsemaan sitä? En oikein ymmärrä, kuinka sitä voi harjoitella." He eivät vaikuttaneet ilkeän uteliailta tai loukkaavilta.

"Isä suututtaa minut tahallaan joka päivä, hän on aina tehnyt niin... Luulen, että hän haluaa tapella ja lisäksi hänestä on söpöä kun suutun", mutisin hieman vaivaantuneena. "Sillä tavalla olen kuitenkin oppinut hillitsemään itseäni ja hallitsemaan sitä otusta, miksi muutun." Kaksoset nauroivat, mutteivät taaskaan ilkeästi.

"Voin kuvitella, kuinka tappelette isäsi kanssa, sillä olen nähnyt ihmissusien tappelevan."

"Ei millään pahalla ihmissusia kohtaan, mutta se on hieman eriasia kuin meikäläisten tappeleminen." Sama kun vertaisi koiranpentujen painia kahteen vihaiseen karhuun.

"Pystytkö muuttumaan niin että se on turvallista?" Nyökkäsin.

"En kuitenkaan mielelläni tee niin, se sattuu."

"Sattuuko?" Katsoin häneen hieman ärtyneenä.

"Hampaani putoavat ja tilalle kasvaa uusia kaksi riviä sekä ylös että alas. Kasvan pituutta ja lihaksia. Kaikki luuni murtuvat sekä muuttuvat. Sisäelimeni muuttuvat ja kaikki tämä tapahtuu vajaassa minuutissa. Eli kyllä, se sattuu helvetisti." Kaksosten silmät levisivät ja tunsin oloni vaivaantuneeksi, olisi vain pitänyt olla hiljaa.

"Tehdään nyt tämä tehtävä..." totesin lopulta, kun hiljaisuus alkoi käydä kiusalliseksi.

"Parantavien yrttien vaikutukset, jee", toinen kaksosista mutisi kuivasti.

"Tämän pitäisi olla helppo homma haltioille ja teitä on kaksi meidän pikku ryhmässämme." Olin ehkä turhankin ivallinen.

"Emme ole mitään metsähaltioita." Näköjään hekin osasivat olla ivallisia ja toinen vielä ärsyttävästi nyökytteli olevansa samaa mieltä veljensä kanssa.

"Me olemme sotilaita, emme parantajia."

"Sehän on loistavaa. Sitten meidän täytyy varmaan lukea vai eikö sekään onnistu koska olette sotilaita?" Aloin olla ehkä turhankin ilkeä, mutta hermoni olivat tiukalla ja päivä tuntui kestävän ikuisesti. Kaksoset rivivät kätensä tismalleen samaan aikaan rinnalleen.

"Ei onnistu... Joudut tekemään kaiken, ellet sitten tahdo sanoa opettajalle, ettet tee", toinen kaksosista ilmoitti. Hetken halusin purra sitä kaksosta, joka ilmoitti kiristyksensä ääneen. Otin kuitenkin kirjani ja aloin lukemaan. Tein muistiinpanoja samalla kun luin, ja niiden

pohjalta aloin kirjoittaa esitelmää. Opettaja oli sanonut, että jokainen ryhmässä lukee oman osuutensa tekstistä, ja koska kaksoset eivät aikoneet tehdä mitään, he eivät myöskään tienneet mitään, joten keksin hieman lisävaikutuksia joillekin yrteille. Lisäksi etsin yrtejä, joita käytetään miehisissä ongelmassa, lähinnä seksuaalisissa sellaisissa.

Ojensin kummallekin kaksoselle oman luettavan osuutensa ja virnistelin pääni sisällä, kun menimme luokan eteen. Luin ensin oman osuuteni ja sitten katselin kuinka kaksoset lukivat omaansa ja muuttuivat koko ajan punaisemmiksi. Se saattoi johtua siitä, että he mainitsivat erektio-ongelmat useammin kuin kerran. Kun he vihdoinkin saivat piinansa loppuun, opettaja katsoi minuun ja pelkäsin jääneeni kiinni.

"Hienoa työtä Luna. Sinun olisi pitänyt ehkä tehdä poikienkin työt", hän totesi ja nyt virnistin.

"Ensi kerralla autan heitä", lupasin. Opettaja käänsi huomionsa kaksosiin.

"Toivon todellakin, ettette ole käyttäneet kuukukkaa ehkäisynä, koska se parantaa sperman laatua ja norsunsammal ei sovellu erektiolääkkeeksi vaan naarassusien kiima-ajan kipuihin... Teidän kannattaa keskittyä jatkossa paremmin."

Hymyilin, kun pääsimme luokan edestä takaisin pöytämme ääreen enkä välittänyt kaksosten mulkoilusta.

"Itse aloititte, kun yrititte kiristää minua. Olisitte tehneet jotain..."

"Olet kauhea..." toinen aloitti.

"ÄMMÄ!" He sanoivat yhteen ääneen. Hymyilin leveästi heidän kiukulleen.

"Tiedän..."

Olin helpottunut, kun tunti päättyi. Kävelin ruokalaan ja otin raakaa lihaa sekä kasviksia lautaselleni. Vilkaisin vierelleni ja henkivartijallani oli aika lailla samat eväät.

"Sinäkö teit poikien esseet?" Hän kysyi, kun istui minua vastapäätä kuuden hengen pöytään, joka oli tyhjä meitä lukuun ottamatta.

"Jep. He ilmoittivat, etteivät aio tehdä mitään ja voin selittää opettajalle miksi en ole tehnyt esseetä." Uros nauroi ja minäkin hymyilin.

"Ovatko kaikki haltiat... tuollaisia?" kysyin. En ollut koskaan aiemmin nähnyt haltioita.

"Nuoret ovat itseään täynnä. Haltia yhteiskunnat ovat hyvin vanhoja ja vauraita, joten he hieman ylihemmottelevat lapsiaan. Lisäksi haltianuorilla on mielessä pelkkä seksi, he ovat yli-innokkaita", henkivartijani totesi.

"Niinkö? En tiennyt... Tai tiesin haltioiden olevan vapaamielisiä, mutten..." vaikenin nolostuneena ja punastuin. Henkivartijani katsoi minua huvittuneena.

"Älä ymmärrä väärin. Muodonmuuttajat ja ihmissusiurokset ovat ihan samanlaisia. Luulen, että suunnilleen kaikkien ikäistesi mielessä on päällimmäisenä seksi", uros totesi.

"Ei minun." Mutta ehkä olinkin viallinen. Henkivartijani nauroi taas.

"Asut isäsi ja ikäloppujen ihmissusien kanssa. Odota hetki, niin alkaa haltiapojat näyttää hyviltä."

"Kai sinä tiedät, että olen vaarallinen melkeinpä kaikenlaisille uroksille?" kysyin.

"Ei se silti tarkoita, ettet haluaisi heitä..." Hän oli väärässä, ainakin minun suhteeni. En ollut kiinnostunut seksistä, en ollut koskaan halunnut sitä.

2.

Loppupäivä oli helpompi ja huokaisin, kun istuin autoon päivän päätteeksi.

"Mikä sinun nimesi on?" kysyin henkivartijaltani, kun hän istui ratin taakse.

"Nytkö sinä kysyt?" Uros vaikutti huvittuneelta.

"Mitä voin sanoa? Selvisit hengissä ensimmäisestä päivästä."

"Garf".

"Garf... Mistä isäni löysi sinut ja miksi ihmeessä haluat seurata minua pitkin koulua?" En käsittänyt miksi kukaan haluaisi työkseen seuralla minua.

"Olen vanhaa soturi sukua ja sukumme on ennenkin palvellut sinun sukuasi." Tarkoittiko hän sukunsa toimineen henkivartijoina? Mihin ihmeeseen kichigait muka tarvitsivat henkivartijoita? Oliko kaikilla hysteeriset isät, jotka pakottivat jonkun seuraamaan tytärtään?

"Olen iloinen, että isä palkkasi sinut..." Lähinnä siksi, ettei minun tarvinnut olla koko aikaa koulussa yksin. Garf nauroi.

"Eikö koulu miellyttänyt?"

"Ehkä se miellyttää, kun kaikki ovat tottuneet minuun." En vain uskonut siihen itsekään. Kukaan ei ollut osoittanut mitään suurempaa halua tulla tutustumaan minuun enkä minäkään ollut tarpeeksi rohkea tuppautuakseni vain muiden seuraan.

Heti päästyämme kotiin menin suoraan ruokasaliin missä isä luki lehteä.

"Kaikista paskoista ideoistasi tämä oli paskoin! Suurin piirtein kukaan ei tiennyt, mikä olen, ja ne jotka tiesivät, olivat kuulleet kaltaisistamme kauhutarinoissa! Kaiken huipuksi haltiat ovat omahyväisiä idiootteja!" Huusin ja lähdin ruokasalista kohti rappuja, joita pitkin pääsin huoneeseeni ja jonka oven paiskasin perässäni niin lujaa, että sen karmit putosivat. En suostunut poistumaan huoneestani koko iltana ja seuraavana aamuna menin autolle suoraan. Garf tuli perässäni suu täynnä leipää.

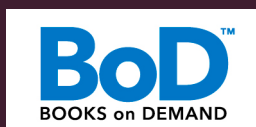
"Isäsi pyysi tuomaan sinulle leipää." Hän ojensi minulle lautasen, jossa oli täytetty leipä. Vilkaisin ikkunasta ja näin isän seisomassa

Luna on nuori Kichigai naaras ja ihmissusien sekä muodonmuuttajien tuleva kuningatar. Luna ei kuitenkaan ole valmis eikä halukas asettumaan naaraiden tai kuningattaren ahtaaseen muottiin. Varsinkin kun hän aloitettuaan koulun haltioiden kanssa huomaa miten vapaasti voi elää. Voiko Luna elää kuten haluaa vai pakottavatko tiukat normit hänet alistumaan sellaiseen elämään johon hän ei koe sopivansa?

Hirviö on Thea Laken esikoisteos, joka tuo fantasian todellisuuteen ja todellisuuden fantasiaan tuomalla taruhahmot keskuuteemme ja antamalla heille yllättävän inhimillisiä murheita.

Kannenkuva: Sonja Oja

www.bod.fi